

Den Orrs Perle.

En Fortælling af S. Beecher - Stowe.

(Fortsat.)

Det var ikke let at sige, hvem af de fire, der var den glædelige. Fru Kitzrige var nemlig til Selvfab i Maquon, og Mara, Moses og Sally havde derfor fejret Bridagen med ham nede ved Waadefureet. Munderheden fik dog en brat Afslutning, da de mødte Præsten. Mara klængede sig til Kaptajnens Hals, men den lille Moses gik frem og sættede sine mørke Øjne modigt og højrøstet paa Præsten, der var bleven fremfaldet for ham som et Menneske, i hvis Nærvarelse man havde at være farlig artig.

"Du kan nok lide at se paa mig, min lille Ven," sagde Præsten.

"Ja, det kan jeg nok," svarede Drengen alvorligt og paa indbylde Engle. "Er du Borherre?"

"Hvad mener du? Hvem skulde jeg være?"

"Borherre!" svarede Drengen.

"Nej, det er jeg ikke; hvem har dog bildt dig sigt ind?"

"Jeg synes, at Præsten Ella sagde det," svarede Drengen.

"Hvem kan gøre sig nogle mærkelige Forestillinger," sagde Kaptajn Kitzrige.

"Nu skal I se, her har jeg noget til eder," sagde Præsten og gav dem hver et rødmøstet Væske. Derpaa tog han den lille Moses ved Haanden og gik op til Selskabet med ham.

Fru Pennel sad i sit væne Skæm og spandt; hun rejste sig, rødmende af Glæde, da Præsten kom.

Hun vilde føre ham op i Stadslinien, men Præsten vilde blive i Skænen. Han vilde ogsaa gerne spise til Aften der, da hans Søster var i Sygebesøg.

Kort efter kom Pennel i Land med Fisserbaaden, og Kitzrige hændte sig ned for at tage imod ham. I den Tid sad Præsten og glædede sig over det hyggelige Brandemaal, og Fru Pennel havde traukt med at dække Bordet med det bedste Døftstj, det smukkeste Sølvtøj og de lakreste Nager og i det hele alt det bedste, der var i Huset.

Præsten betragtede den slette Gæst og hele det hyggelige Værelse med hjuligt Velbehag. Alt saa saa lækkert og friskeude ud. Tilslidt kom Kaptajnen ind fra sit Arbejde — frisk og munter og med Ørnene foran sig.

Ørnene kom jublende ind. Lille Moses fremviste triumferende et Vundt Makrel.

"Her er nogle ubrændte Makrel, som jeg har bestemt til Præsten Emilie."

"Præsten Emilie vil være Dem meget taknemlig," sagde Præsten.

Mary og Sally var henrykte over de mange Muslingestaller, de havde faaet, og de stundte sig ind i den anden Stue, hvor deres Statte opbevarede i et Duffehus.

Efter at Georg Pennel havde klædt sig om, satte man sig til Vord.

Da de havde spist, fortalte Kaptajn Kitzrige nogle af sine fantastiske Historier for Ørnene, og derpaa gik han hjem med Sally. Da han var gaaet, bragte Fru Pennel de to smaa til Sengs i det nærmeste Værelse.

Pastor Sewel traf sin Stol hen til Kaptajn Pennel og begyndte at tale til ham med en saa sagte Stemme, at vi ikke kunde høre det og aldrig har faaet ret at vide, hvad han sagde. Der fandt en længere Raadslagning Sted mellem de to Mand, og Præsten sagde saa:

"Jeg mener, at jeg kun bør fortælle dette til Dem, Kaptajn Pennel, saa maa De bestemme, hvad der skal ske."

"Naar De overlader det til mig, saa vil jeg sige, at vi beholder dem. Vi kommer nok over det med Udgifterne, og lille Mara har godt af hans Selvfab. Han er nok noget egenindig, og jeg bliver nok nødt til at tage ham fra min Kone og om Vord i Fisserbaaden, men jeg tror, vi kan saa noget godt ud af ham, og skulde vi gaa bort, kan han blive en Broder for lille Mara. Det er derfor nok bestemt, som det er."

Da Præsten fejlede hjem den Aften, søgte han, at hans Hemmelighed var gemt lige saa godt hos Georg Pennel som i hans eget Hjerte.

Paa Fisserbaanerne.

Samskudsordningen i hine Dage i nogle af Maines Distrikter, var meget demokratisk, jævn og simpel, og der har maasse aldrig eksisteret et lykkeligere Samfund. Her var det langt mindre vanskeligt at opdrage et Børn, end det er i vore moderne Tider, da Stravene, der stilles, er langt større og mere indviklede.

Georg Pennel hørte til Landets bedste Mand i enhver Henseende. Han ejede en lille smuk Eftovært og flere Fisserbaade. Desuden havde han ikke saa lidt Landbrug med Jaareopdræt. Af Jaarene fik de lld nok til deres egne Klæder, thi først Fru Pennel havde Klæder af Sille og andre fine Stoffer, gjorde hun — som alle i Maine — sig bet til Regel ikke at gaa med det bedste Løj til Gverdag. Hun kunde udmærket gaa med hjemmelaget Løj selv til Kirke. Ethvert Distrikt i Ny-England havde sin Fiskekole, og naar de unge i disse Egne havde lært at lase, skrive og regne, havde de nok til at komme frem i Verden med. Drengene kom paa Fiskeri, og her tog de da deres Øger med, naar de havde Vist til at lase.

Der er nu gaaet fire Aar siden den Dag, da den lille Dreng lasedes i Land. I Georg Pennels Hus finder vi en smuk Dreng paa ti Aar. Det er Moses, der nu smukt tumler en Vaad lige saa godt som nogen gammel Sømand.

Han lasef udmærket og med stor Vist Robinson Crusoe og historiske Øger, Præsten har laant ham.

Mara er nu et Varn paa syv Aar. Hun har endnu de lange gule Løkker. Hendes lille Skiftefle er fin og stråbelig, og hun er i det Vdre en ren Modsatning til Moses, der er stærk og kraftig. Hun havde sluttet sig inderlig til Moses, og han var en Velt i hendes Øjne. Fortrætlet lyttede hun til hans Fortællinger om de Bedrifter han vilde udføre. Sin elskede Vloster, og saadanne faas derfor overalt i Huset.

For første Gang skulde Moses nu med paa Fisserbaanerne. Han stod allerede paa Dækket, og hans mørke Løkker slagrede i Vinden, hans Øjne strålede af Genrytelse.

Fru Pennel stod paa Strandbredden med lille Mara for at tilvinde dem et sidste Farvel. De tog Afsted i det sikre Haab, at de snart skulde mødes igen. Spændagen efter stod Georg Pennels Plads i Kirken tom, og alle vidste, at han var sejlet til Vanterne.

Spændagen kom Kaptajn Kitzrige og hans Søster paa Besøg.

"Godaften, Fru Pennel, jeg sagde til Polly at vi kunde gaa hen og se til Dem, da De har det saa ensomt nu."

"Ja, det kneb for os at komme af Sted, men Lante Ella vilde blive og passe paa Sally. Jeg ser, at Moses er taget med paa Vanterne; er han ikke temmelig ung endnu?"

"Nej, slet ikke," sagde Kaptajnen, "jeg var ikke saa gammel paa min første Tur. Na, det kan nok være, at Fissene ved. Da vi havde fisset en halv Time, stod vi i Rist til over Aaerne."

"Måste det stærkt?" spurgte lille Mara bekymret.

"Ja, undertiden, men det er der ingen Fare ved. Jeg huffer, at jeg engang blev kastet ud af min Kæje, og alting var endevidt, saa jeg maatte gaa ned ad Trapperne i Stedet for op ad dem. Vølgerne havde nemlig vendt hele Skibet paa Hovedet, men det dukkede sig kun, og kom snart paa ret Køl igen."

"Her, du skulde virkelig skamme dig over at fortælle lige Historier," sagde Fru Kitzrige med et forarget Udtryk i sit Ansigt.

"Hvor kan du tale med om sligt. Du har jo aldrig været til Søs. Det er sikkert nok, at vi vendte Vinden i Vejret, thi næste Dag saa jeg en hel Del Tang paa Waletoppen. Men vore smaa Fortæjser er meget sikre, selv om de kun ser ud som Eggefalkar."

"Jeg kom i Dag i Kirken til at tænke paa Mary Ann Simpson. Hendes Mand tog af Sted forrige Juni Maaned, og siden har man intet hørt fra ham. Hun ved ikke, om hun skal tage Sørgstøj paa eller ej," sagde Fru Kitzrige.

"Jeg tror, at der er Saab endnu," sagde Kaptajnen. "Jeg huffer, at vi et Aar blev slaaet helt op til Vaffinsbugten og kom ind mellem Fjbjergene. Vi maatte da gaa i Land og leve blandt Eskimoerne, og det varede over et Aar, inden vi kom hjem."

"Jeg vil da haabe, at Bedstefader ikke bliver blæst helt op til Vaffinsbugten," sagde Mara angstigt.

"Og saa er der de frøgtelige Fjbjergene, jeg er altid bange for, at de skal sejle paa dem i Taagen," sagde Fru Kitzrige.

"Na, hvad er det? Jeg har set Fjbjergene større end mange store Huse. Engang løb vi paa eet af dem, og hvis vort Skib ikke havde været bygget af Hvalben og Bisselader, var det bleven knust. Fjbjergene var fuldt af store, hvide Bjerge, der var saa fulne, at Vandet strømmede ud af Gabet paa dem."

"Men hvad skal stiftels Moses gøre, hvis de fader paa et Fjbjerg?" spurgte Mara meget bekymret.

Kaptajnen lagte et trykke paa hendes Hoved.

"Du skal ikke være bange. Jeg har gaaet alt dette igennem, ja, Ting, der var meget værre, og dog har du mig her frisk som en Rist. Du faar dem snart hjem i god Behold."

"Mary Ann har fortalt mig om en Dørm, hvori hun saa sin Mand og tre andre flyde rundt paa et Fjbjerg."

"Måske det samme drømte min Moder om mig, men vi kom som sagt i Land til Eskimoerne. Denne Dørm er et sikkert Tegns paa, at Mary Anns Mand vil komme igen. Na, Mara, kunde du ikke lide at saa en smuk, hvid Vjærn at ride paa? Det hvide Skind er saa dejlig blødt, og saa skulde du have en dejlig silkesulten Sadel."

"Har du nogen Sænde set en lille Pige ride paa en saadan Vjærn?" spurgte Mara med Tvivl i Stemmen.

"Det har jeg maasse nok, men min Kone holder ikke af, at jeg fortæller alt, hvad jeg har set. Vent derfor blot, til vi bliver alene," hvøifede Kaptajnen.

"Men er du ogsaa helt sikker paa, at de hvide Vjærne vil være gode mod Moses?"

"Ja, de er meget ventlige, naar man blot fortaar at behandle dem rigtig."

"Hvis Moses kommer op paa et Fjbjerg, saa vil en Vjærn maasse tage sig af ham ligesom Ulben tog sig af Romulus og Remus?"

"Ja, det kan du være sikker paa. Naar du kommer over til Sally, saa vil vi gaa ned til Bugten, og saa skal jeg fortælle dig mange Historier om hvide Vjærne, der har taget sig af Børn."

Nu tog Kaptajnen og hans Søster Afsted, og den lille Mara drømte hele Natten om hvide Vjærne med blødt, varmt Skind og smukke Sadel.

Hjemkomst.

Juni og Juli Maaned gik, og de to levede stille i det ensomme Hus. Mara gik ofte ud i Stoven og byggede mange Fantastflotte. En Dag fandt hun nogle Vrudtstykker af et Skalspejlsk Stuepæl, og netop dette, at den ikke var komplet, gav Vogen en selvom Tiltrækning for hende. I Tivvis laa hun paa Strandbredden og fordybede sig i dette Digt. Hun samlede sig deraf dunfle men lofende Billeder af en enjom S, en gammel Troldmand, en dejlig Pige og en Mand. Den skønne Prins Ferdinand lignede naturligvis Moses, som hun forestillede sig ham som voksen. Dette Digtterværk var for hende den dybeste Virkelighed, og hun tvivlede aldrig om, at Begivenhederne havde fundet Sted, hvad enten det var paa Ven Dør eller en af de andre Sør. Mara mindedes tydeligt Scenen ved Stranden, da Moses og hans Moder blev funden. Hun husede ogsaa Drømmen om den hvide Dame, der havde bragt hende Drengen, og alt, hvad der var sagt om denne Begivenhed var trofast opbevaret i hendes Huskomme.

En Eftermiddag aflagte Kaptajn Kitzrige et Besøg og fik et Glas af Fru Pennels udmærkede hjemmebragtedeøl.

"Na, nu kan vi vel snart vente dem i'em," sagde Kaptajnen.

"Ja, jeg ser efter dem hver Dag," sagde Fru Pennel og saa uvilkaarlig ud over Havet.

"Na, der har vi lille Mara. Jeg er netop kommet for at hente dig hjem til Sally. Hendes Moder er i Brimsvick. Saa snart Sally er færdig, skal vi lege nede ved Stranden."

Mara blev meget glad, og Fru Pennel sagde, at hun havde godt af at komme ud, da hun gik og blev saa stille af Rængel efter Moses.

Mara var gaaet ind i sin Stue for at hente sin Skat, og hun besluttede, at hun vilde tale med Sally om den og spørge Kaptajnen om de Steder, hun ikke forstod. Da de kom ned til Stranden, var Sally der allerede. Hun havde fundet en hel Del Muslinger, som nu skulde tilberedes. Kaptajnen byggede et Aldet og tændte Ild. Nu mente Mara, at hun hellere maatte komme frem med sine Spørgsmaal, og da hun havde fortalt ham Stuepillets Indhold, saa vidt hun kendte det, sagde han: "Det er et Stuepæl, jeg har set engang i Liverpool paa et Teater."

"Men er det da aldrig set?" spurgte Mara ængstelig.

"Nej, ikke fuldstændig, men der er set meget, som ligner det."

"Hvad vil det sige, at du har set det paa et Teater?"

"Alt, hvad der sker i Stykket kan man se fremstillet der."

"Du har altsaa set Troldmanden og alle de andre?"

"Ja, lige saa tydeligt, som jeg ser dig."

"Men det maa jo være set ved Trolddom."

"Nej, det gaar helt naturligt til, men du skal ikke tale til din Moder om dette Teaterstykke, da hun synes, at det er ugudeligt."

"Er Teatret da ikke et godt Sted?"

"Der kan vel nok være noget at udsætte paa dem, men Jolt vil nu engang i dem."

"Det er Skæde, at de ikke er gode, thi jeg vilde gerne se alt dette."

"Na, Virkeligheden er ofte meget bedre end alle Stuepæl."

Nu var Santalen færdig, og de tog fat paa Maden, der bestod af Muslinger og stuvede Kartofler, som de fik ferveret i store Muslingestaller."

Efter at de var færdige med at spise, saa Kaptajnen ud over Havet og sprang da op og raabte: "Der har vi dem jo."

"Hvem, hvem?" spurgte Ørnene.

"Kaptajn Pennel og Moses! Kan I ikke se dem?"

"Langt ude faas en Række hvide Søilere, de lignede en Flok hvide Duer."

"Ja, det er dem," sagde Kaptajnen, og Mara dansede af Glæde og vilde straks hjem.

Fru Pennel havde ogsaa set den hvide Sky ude i Synsfærd, og havde straks begyndt at gøre Forberedelser til et Festmaal.

En Vaad kom til Land, den medførte Præsten, der var ihørt Fisserstj. Han havde været ude at fiske, havde saa opdaget den hjemvendende Fisserflaade og vilde nu advende dens Ankomst. I næste Øjeblik vilde Kaptajn Kitzrige sig. Han havde en stor Hummer i den ene Haand og Mara i den anden. Kort efter var Skibet inde ved Broen, og saa gik de alle i Land. Mara blev baaret op til Huset af sin Bedstefader.

Saa snart det kunde lade sig gøre, begyndte Moses at prale af sine mange Bedrifter.

"Na, Mara, du kan tro, jeg kan passe haade Sejl og Vord. Du skulde bare have set os fange Rist. De bed lige saa hurtigt, som vi kunde trække op, og jeg vist Vabler i Hænderne deraf."

"Na, til du Vabler i Hænderne?"

"Ja, men det brøder vi Mandfolk os ikke om. Mine Hænder er helt haarde nu. Og saa fangede vi en stor Haj."

"En Haj var det ikke farligt?"

"Nej, ikke Spor. Du kan tro, vi fik den vænnet af med at spise Mennesker."

"Stiftels Dyr, men de kan jo ikke gøre for, at de æder Mennesker."

"Nej, det kan de vel ikke, men de Hajer, vi fanger, kommer aldrig til at æde Mennesker mere."

"Saa du Fjbjergene, Moses?"

"Ja, vi fejlede lige forbi et vældigt stort."

"Var der Bjerge paa det?"

"Nej, vi saa ingen."

"Kaptajn Kitzrige sagde, at der var Bjerge paa dem."

"Na, du skal ikke tro alt, hvad han siger."

"Men han lyder da ikke."

"Ja, du er jo kun ung endnu, og desuden er du jo kun en Pige," sagde Moses med en meget erfarende Mine.

Mara blev stød baade over hans Omtale af Kaptajnen og af hende selv. Dette Gensyn med Moses var hende i det hele en stor Støtelse. Hun var saa optaget af sig selv og syntes slet ikke at have langtes efter hende. Hun gik stille hen og satte sig ved Bedstefaderen.

"Na, er du glad over, at vi er kommen hjem igen?" spurgte hun, "Bedstefader har tænkt ofte paa dig, lille Mara."

Disse Ord glædede hendes Hjerte. Det var tydeligt, at hun og Moses var saa forskjellige, at hun slet ikke forstod hendes dybe Natur og dage Længsler. Hun drømte ikke men elskede Liv og Bevægelse.

Trods denne lille Sky blev det et muntret Bedkommingsmaal, og lille Mara blev igen munter ved at høre de andres Tale. Naart gaa hun sig selv Skylden for det hele. Moses var saa optaget, at han naturligvis ikke kunde tænke saa meget paa hende som hun paa ham.

Kaptajnen og Præsten talte om, hvor vidt man skulde lade Moses studere, og Præsten lovede, at han vilde lase Latin med ham den kommende Vinter.

"Emilie," sagde Pastor Sewell, "har du nogen Sænde lagt rigtig Mærke til Pennels Barnebarn, den lille Mara?"

"Nej, hvorfor, Broder?"

"Jeg synes, hun er et meget mærkeligt Børn."

"Hun er i hvert Fald en smuk lille Pige, og hun er vist meget indbylde."

"Hun har et Par dejlige Øjne," sagde Præsten, "og naar et eller andet interesserer hende, bliver de helt unaturligt store og straalende. Det lille Børn er kun 7 Aar gammel, men hun ødelegger sig selv med sine Tanker og Jølleler. Hendes Hjerte og Nerver er i stadig Svingning, og hendes lille Legeme er saa svagt og skrøbeligt. Hun lasef meget og tænker meget over det læste."

"Hvad skal vi gøre ved det?" spurgte Præsten Emilie, "skal jeg tale med Fru Pennel om det?"

"Fru Pennel lader hende slet ikke."

"Sikke noget Smaal! Hvem skulde saa lase hende?"

"Jeg mener, at hun slet ikke fortaar Jæren."

"Tror du da, hun er farlig høj? Jeg synes, hun ser rask nok ud."

Saa fordybede Præsten sig i sin Bog, som om han vilde sige, at hans Søster heller ikke forstod ham.

Kort efter sagde han: "Emilie, jeg tror, jeg vil begynde at lase Latin med Moses Pennel i Vinter."

"Synes du ikke, du har nok at gøre foruden?"

"Ja, men han er en meget opvagt Dreng, og han interesserer mig."

"Ja, det ved jeg nok og ogsaa, at der er en Hemmelighed forbunden med din Interesse."

"Jeg holder meget af Børn," sagde Præsten.

"Men ikke lige meget af alle, du har aldrig talt om at undervise andre i Latin."

"Na, Emilie, den Dreng har noget meget tiltrækkende ved sig, og den Forhængelse Styrelse, der førte ham hertil —"

"Forhængelse — Hvad, synes jeg det er, du siger," sagde Præsten Emilie blussende, "jeg tror, du har kendt Drengens Moder."

Den Trumf fik Vloket til at fare op i Præstens Kinder. Det ærgrede ham at blive afbrudt midt i en præcisel Bemærkning, og han svarede skarpt: "Hvis saa var, og hvis der var trifle Erindringer knyttede til dette, saa er det ikke pant af dig, at du vil udritte mig derom."

Præsten Emilie greb nu til Skindernes sedvanlige Vaaben: Taarerne, og Præsten maatte til at bede om Godtvejr, men Hemmeligheden røbede han ikke.

"Jeg tror, Emilie, at det vilde være godt for lille Mara at komme her sammen med Moses, saa kunde du tage dig lidt af hende."

Præsten Emilie søgte sig smigret og gik ind paa Vægen. Hun sagde: "Ja, jeg kunde lære hende at male og brodere, og hun besluttede at tage sig af Mara og lære hende alt det, hun selv kunde."

Netop paa samme Tid havde den lille Mara begyndt at øve sig i at male. Hendes Bedstefader havde nemlig foræret hende en Farvekasse samt Blyant og Gummii, og hun sad netop og øvede sig i at male en Næmmebærgen, da Moses kom ind til hende. Han roste hendes Forsøg og foreslog hende en Sejlur til Eagle Len. De fik Middagsmad med og satte saa skurjen mod den grønne S, der var helt ubeboet. Saa snart de var kommen over paa Ven, opdagede Moses et Trae, hvori der var en Erriberde. Han sladrede straks op i Træet for at saa fat i Eggene, og efter lidt Vebær lyttedes det ogsaa. Zimberlid stod Mara nedenufor og rustede af Skraf over, at han skulde falde ned eller blive overfaldet af de rasende Fugle.

"Na, hvor var jeg bange," sagde hun, da han var kommen ned.

"Hvil Tror du, jeg er bange? Du kunde da nok tænke, at Træen ikke kan mærke mig?"

"Nej, jeg ved jo, hvor stærk du er, men de stiftels Fugle, hvor de striger!"

"Ja, de raser, fordi de ikke kunde drive mig bort. Jeg slog dem, som Romerne i gamle Dage slog alle andre Føll. Jeg bildte mig ind, at deres Rede var en Vy, som jeg ødelagte."

"Jeg kunde ikke lide at ødelægge Vyer."

"Du er ogsaa en Pige. Jeg er en Mand, og alle Mand holder af Strig."

"Men er det rigtig at føre Strig, Moses?"

"Naturligvis er det rigtig. Det kan du se deraf, at der næsten ikke er gjort andet i Verden, baade i Vibelens og i alle andre Lande. Harde jeg blot en Væsse, saa skulde jeg snart skyde den gamle strigende Træ."

"Men vi vilde dog ikke synes om, at der kom nogen og tog vore Ejendele og fad os."

"Du er utvættelig i at blive ved at snakke om det samme," sagde Moses, der var utaalmodig over hendes Skændighed. "Naar jeg siger, at det er rigtig, saa maa du tro mig, da jeg er ældre end du. Desuden tager du jo selv Hg fra Sjenereden i Raden. Tror du, Sjenerene synes om det?"

Dette syntes at være meget slaaende og fik hende til at tie, men hun gemte Tanken, til hun kunde blive i Stand til at gennemtænke den.

Hun levede sit eget indre Liv, og naar hun mødte Modstand, traf hun sig ind i sig selv. Det var let at saa hende til at tie, men vanskeligt at overbevise hende.

Moses sigt øbftillige Tommer i sin egen Aetelse, da han fik en Latin Grammatik, der var søbt til ham i Brunswick.

"Du maa nu ikke bilde dig ind, Moses Pennel, at Latin er noget, man lige kan lase til at lære," sagde Præsten Ella, der ikke kunde lide Moses og betragtede ham som en Synlegast; han gængældte hendes Uvilke.

Efterhaanden maatte han give hende Ret med Gensyn til Latinens Vanskelighed, og Mara lærte det før Moses blot ved at høre ham i hans Lektier.

En smuk frostklar Novembermorgen ledte de over, for at Pastor Sewell kunde høre ham i den første Lektie.

Det viste sig snart, at Mara kunde mere end Moses, og det blev derfor bestemt, at de skulde lase sammen. Præsten fik det Indtryk, at dette var bebt for begge Parter, da Mara ikke kunde holde sine Tanker ved Broderiet, naar Moses led i Latin. Moses fik nu en hel Del mere Respekt for sin lille Velejstler, naar han saa, hvor let hun overvandt de Vanskeligheder, der staaede hende som. Han forstod, at der var en anden Kraft end den legemlige. Han var kun daarligh stiftet til at spise med Vøger, men det hjalp, da han nu skulde kappes med Mara. Han vilde jo nødtigt staa tilbage for en Pige.

I sin Britid husede Moses med Vognningen af en lille Eftovært, og dette opbyg han meget mere end Læstningen. Mara hjalp ham med at fy Seilene. Da Skibet skulde sættes i Vandet, blev Sally Kitzrige indbudt til at være med. Skibet gled stolt ud paa Vølgerne, og Moses sagde: "Naar jeg bliver stor, vil jeg have et stort Skib, som jeg selv vil bygge. Saa skal Mara og Sally sejle til Østindien med mig, ja helt omkring Jorden."

De troede alle tre, at denne Plan nok vilde blive til noget. Det lille Skib tog de som et Varfel om det første.

Nu blev der dækket Vord paa en Sten, og de spiste Brød, Ost og Bebernsøder og har sig i det hele ad som de voksne, naar et stort Skib løber af Stabelen.

Uvællige, lykkelige Vardomsstid, da Skibe kan bygges med en Kniv, og da tre Vjærn kan lade det løbe af Stabelen, og en Verdensreise kan begyndes og tilendebringes en Lørdag Eftermiddag.

"Min Moder siger, at du skal paa Latinskolen," sagde Sally.

"Nej, du kan tro nej. Naar jeg bliver stor nok, rejser jeg op til Umbagog, og der higger jeg Tommer til mit Skib, som jeg vil have bygget efter min egen Model."

(Fortsættelse.)